

Osemdesetletna deklica

Četrto stoletje poznam Nežo Maurer. Imam jo zelo rad. Kot človeka in še dlje časa kot pesnico, tako za otroke kot tudi za t. i. odrasle, oziroma za vse tiste, ki so tako kot ona kljub ne vedno nežnim življenjskim izkušnjam znali ohraniti otroka v sebi. Občutljivega, igrivega, začudenega, radovednega in radoživega. V obeh primerih gre danes za modro osemdesetletno deklico, vedno prijazno in nasmejano, iz katere kljub vsem grenkobam življenja, ki jih je prestala, žarčita življenjski vitalizem in optimizem.

(Josip Osti)

2008. Neža pred »svojim« mestom - Škofjo Loko.

2002. Med podboji rojstnega doma v Kopanku (Podvin pri Polzeli).

2008. Kako zna biti prvi sneg včasih ljubek ...

Barbara Simoniti:

NEŽI MAURER

*Beseda v papir,
stopinja bosa na sneg,
na trda tla vsakdana;
ne vodi v pomlad,
ampak v pot nevidno
v belini dni,
pot v samosvojost trajanja.
Preživi jo, in boš.
Potem je čarovnija iz besed,
spletana v pajčevino
nedotipno do ljudi,
potem je pot bližine,
ki se razcveta v pomlad.
In nezamenljivo si,
vsa cela,
iz besed,
za vse poti.*

2010. NA ZDRAVJE - ŽIVLJENJU!